

**D. D. Emanuelis Gonzalez Tellez, In Inclyta Salmanticensi
Academia Collegii Majoris Conchensis Alumni, &
antiquioris vespertinæ Sacrorum Canonum Cathedræ
propriarii Interpretis; in Pinciano Sanctæ ...**

Additis Notis uberioribus ab Historia, & Chorographia

Complectens Librum Tertium

González Téllez, Emanuel

Francofurti Ad Moenum, 1690

Caput I. Ex Concilio apud (a) Altenen. habito.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74526)

TITULUS XXVII.

De successione ab intestato.

CAPUT I.

Ex Concilio apud (a) Altenen. habito.

SED & hoc ibidem inventum est de Episcopis, presbyteris, & clericis, si hæreditatem à Domino Rege, vel ab alio Principe, vel amico suo, super hæreditariam sortem sibi devenerit, vel acquisierunt, donare eis liceat hanc cui voluerint, dum (b) vivunt, pro remedio animæ, ad Ecclesiam quamcunque elegerint, vel consanguineis suis, vel amicis, Sin autem antea obierint, quàm firmiter perfecerint, altari, cui serviunt, omnia perpetuò sanctificentur, & in jus tradantur. Similiter de presbyteris statutum est. Hildebertus Moguntiensis Archiepiscopus subscripsit, Robertus Treverensis Archiepiscopus subscripsit. Adalwardus Fardinenfis Episcopus subscripsit, Richwynus Argentinensis Episcopus subscripsit. Nostingus Constantiensis Episcopus subscripsit. Uenwanus Poidarbrunnensis Episcopus subscripsit. Udalricus Augustensis Episcopus subscripsit. Bernhardus Halwartanensis Episcopus subscripsit, Rimaldus Minugardenowardenfis Episcopus subscripsit. Eberis Mindunensis Episcopus subscripsit. Nec-non & Abbates cum cæteris sacri ordinis viris subscripserunt.

NOTÆ.

1. (a) *Altenen.*] *Althein*, legitur in prima collectione, sub hoc titulo capite 1. & apud Burchardum libro 1. *Decreti*, capite 227. Ex quo ita restituo præsentem textum. Concilium hoc celebratum fuit in Germania temporibus Conradi: ex quo Concilio, *can. 37.* qui ultimus est, siquidem post eum subscriptiones annexit Burchardus, deductus est textus hic.

(b) *Dum vivunt.*] Etiam in testamento, quia de his bonis adventitius clerici omni tempore disponere poterant, ut probavi in *cap. cum in officiis, de testam.*

COMMENTARIUM.

2. **E**X hoc Concilii Germanici canone sequens communiter deducitur assertio: Clerico ab intestato decedente, nullis extraneis consanguineis, seu cognatis, succedit Ecclesia, in qua ministrabat. Probant eam textus in capite quicunque, & ferè per totam 12. question. 3. capite si Episcopus, capite ultim. 12. question. 5. capite cum tibi, de testam. capite 2. de penis, capite 3. hoc titul. in 1. collect. l. si quis presbyter, auth. licentiam, C. de Episcopis & Clericis, Novel. 131. capite 13. in fine, l. unic. C. Theodos. de bonis cleric. Consonant lex 4. titul. 21. partit. 1. lex 13. titul. D. D. Gonzal. in *Decretal.* Tom. III. Pars I.

8. libro 5. *Recopil.* Carolus libro 5. *Capitul. capite* 175. & in *addit. 3. Ludovici*, capite 17. ibi: Si quisunque ex gradu Ecclesiastico sine testamento, & sine cognatione decesserit, hæreditas ejus ad Ecclesiam, ubi servivit, devolvatur: similiter de sanctimonialibus. Illustrant ultra congestos in presenti, à Barboza, & Garanna in presenti, Martienzo in *dist. l. 12.* Garcia de *reacito fideicommiss.* numero 42. Fornerius libro 4. *rerum quorid. capite* 7. Vighel. in *method. juris Pontific.* fol. 279. Noguierol. *allegat.* 75. numero 80. Donellus libro 9. *comm. capite* 1. ubi Ofualdus littera T. Petrus Gregorius libro 45. *synag. capite* 15. Canisius in presenti, I. Gorhofredus in l. unic. C. de bonis cleric. Solorzanus *rom. 2. libro* 3. capite 11. numero 13. Gibalinus de *clausur. disquis.* 1. capite 3. §. 3.

Sed hæc assertio difficilis valde redditur sequenti juris consideratione; nam in bonis vacantibus nullo existente legitimo hærede, fideus succedit, tur con- l. si hæredum 10. C. de inoffic. testam. l. penult. C. de cluso. prepos. sacri cubic. libro 11. l. 1. §. si quis in furore, C. de curat. furios. l. recusare 6. §. si fisco, ff. ad Trebell. l. 1. in princip. ff. de success. edict. l. 4. §. eadem, ff. de fideicommiss. libert. l. 1. §. 2. ff. de jure fisci. Rationem reddit Calviatorus libro 6. *epistol.* 8. his verbis: Quia Principis persona post omnes debet esse, nec optare solet acquirere, dummodo sint, qui relicta debeant possidere. Facit Symmachus Theodosio

quia hoc, & alio capite legis Julia caducariae, tanquam prioris, translato ab illa in Papiam posteriorem, ideo modò uni, modò alteri, & saepe utrique legi hæc adscribuntur. Videndi Baldinus de lege Papia pagina 153. Nicolaus Lönis libro 8. miscel. capite 13. Faber libro 9. consell. capite 16. & in Papia. titul. 2. princip. 5. litar. 3. Arniseus de iuribus Majest. capite 6. de bonis caducis, ut in exemplis legis Papia 23. lege Jul. 44. ff. de ritu nupt. l. si libertam quis 28. C. de nupt. Ulpianus titul. 16. §. aliquando, l. sancimus 27. C. de nupt. juncto Ulpiano titul. 16. in princip. vers. Item si, apud Suetonium in Claudio, capite 23. Lactantium libro 1. de falsa relig. capite 16. Itemque in alio simili exemplo quod colliges ex Ulpiano in fragmentis, titul. 19. §. lege, l. 1. C. de infirmis penis calib. junctal. in fraudem, cum seq. ff. de his que ut indig. l. unie. §. quod autem 12. C. de caducis tollendis, & in aliis exemplis deductis ex §. postea, Instiut. de success. libert. l. 1. §. interdum, ff. si cui plus quam per legem, junctal. si Patronus 20. ff. de donat. l. unica, §. & cum lex, C. de caduc. tollend. l. liberorum 220. ff. de v. s. Hæc autem bona vacantia, quæ delata populi ærario diximus, apud juris civilis auctores fisco vendicari dicuntur, l. 1. §. 2. ff. de success. edict. l. filius 114. §. qui intestato 2. ff. de legat. l. 1. l. reusare 6. §. fisco, ad Trebel. l. 4. §. eadem 17. ff. de fideicommiss. libert. l. quod Divo 50. ff. de manumiss. testam. l. quamvis 18. ff. de usucap. l. 1. §. an bona, cum §. sequenti, l. cum qui 41. ff. de jure fisci, l. 1. C. de donat. inter, l. si heredum 10. C. de inoffic. l. si vacantia 5. C. de bonis vacant. libro 10. l. penult. C. de Præpositis sacri cubic. Et incorporationem, atque administrationem similitum bonorum pertinere ad Comitum rerum privatarum, sive privati patrimonii Principis, supponitur in l. ultim. junctal. inscriptione, C. de bonis vacant. libro 10. & apud Calliodorum libro 6. variar. capite 8. Symmachus libro 10. epistol. 15. ejusque varietatis veteris juris rationem Cujacius in dict. l. unie. §. que autem 12. C. de caduc. tol. deducit ex eo, quia translata populi potestate in Principem per legem Regiam, translatum etiam fuit jus bonorum vacantium à populo in Principem, argumento ex l. 1. ff. de consuet. Princip. l. 1. §. cum enim, C. de veteri jure; sed minis rectè, ut probat Magnus Præceptor Illustrissimus D. Franc. Ramos de acquir. heredit. capite 2. numero 2. nam post legem Regiam, quæ lata fuit sub Octaviano Augusto anno Urbis conditæ 729. ut ex Dione libro 53. probat noster Amaya libro 1. observ. capite 1. numero 25. lata fuit lex Julia caducaria, sive de maritandis ordinibus, quæ vacantia bona populo detulit anno 736. teste eodem Dione libro 54. tum etiam, quia & posteriorum Cæsarum, Jurisconsultorumque tempore diversum fuit ærarium populi, & fisci Principis, ut colligitur ex inscriptione legis 1. ff. de bonis damnat. Paulo libro 5. sentent. titul. 12. junctal. l. patia 72. §. ultim. ff. de contrah. empr. l. cum servus 39. §. ultim. ff. de legat. 1. cum aliis congestis ab Amaya in rubric. libro 10. numero 10. Tum denique, quia etiam sub Jurisconsultis, & novionibus Cæsaribus, vacantia bona ad populum, sive Republicam, ejusque ærarium distinctum à fisco, deferri solita esse, in D. D. Gonzal. in Decretal. Tom. III. Pars II.

nuitur in l. non est 12. ff. de bonor. possess. & fortassis ea sunt, quæ caduca popularia vocantur in l. 2. C. Theodos. de studiis liberalibus urbis Rome. Quare verius dicendum est cum supra laudato Præceptore, ideo vacantia bona interdum populo, ejusque ærario; interdum autem, & frequentius fisco delata dici, quia divisus sub Augusto inter Cæsarem, & Romanum populum, Senatūque Provinciis Imperii, simulque earum administratione, & vectigalibus, publicisque redditibus, ut ex Strabone libro 3. §. 17. in fine, notat post plures Petrus Barbola in l. 1. part. 7. numero 8. ff. solur. matrim. consequens fuit emolumenta bonorum vacantium in provinciis Senatus, & populi, ærario publico deferri; & in provinciis Cæsaris, fisco Principis: sed quia Cæsares ipsi paulatim provincias omnes, & vectigalia, redditusque publicos sibi usurparunt, l. ultim. C. de quadrienn. præscrip. quamvis diversas arcas, & Præfectos haberent, confunduntur tamen sæpius fisci, atque ærarii appellationes, tam quoad bona vacantia, l. 4. §. si bona, ff. de fideicommiss. libert. quam quoad reliqua utriusque ærarii jura, l. edicto 13. in princip. & §. 1. l. Senatus 15. §. Senatus, ff. de jure fisci, l. 2. §. 4. ne quid in loco, l. cum hi 8. §. transactiones 19. ff. de transact. l. 1. §. ex illa 9. ff. ad leg. Cornel. de falsis: quo modo intelligendum est quod de Nicionibus refert Plinius libro 10. epistol. 89. ibi: Nicionibus, qui intestatorum civium suorum concessam vindicationem bonorum à D. Augusto affirmat debitis vacare.

Tertiò sciendum est, posterioribus constitutionibus certa corpora privilegium illud obtinuisse, ut fisco præferrentur in bonis intestatorum, nempe ut decedente Decurione, Naviculario, Cohortali, Fabricensi ab intestato, & sine consanguineis, Curia, vel Corpus succederet, non verò fisco, l. 1. C. de heredit. Decur. ubi ex Constantini constitutione navicularii bona sine hærede legitimo decedentis Corpus naviculariorum tanquam vacantia occupat. Navicularii, navarchi, aut naucleri erant navibus præpositi, navigationique inservientes publico ministerio, ad quorum collegii curam spectabat (argumento ex l. 1. C. quod cujusque universi. nomine,) publicas species frumenti, olei, & similitum Romam deferre, ideo ad Præfectum annonæ mittitur prædicta constitutio, l. 1. ex toto titulo cum rubric. C. de naviculariis & naucleris publicas species transportantibus, libro 11. Horum (inquam) Romæ collegium fuit, dict. l. 1. §. 1. quod cujusque universi. l. semper 5. §. ultim. ff. de jur. immunit. Eorum patrimonium obnoxium erat functioni publicæ naviculariæ, cum ex obligatione obstringerentur ad species annonarias deferendas, l. 1. & passim C. de prædiis in omnibus rebus navicul. libro 11. Eorum munus sive officium appellatur functio, idest obnoxietas navicularia, in l. 1. ff. de muner. & honor. Quare ad alios navarchos non pertineant privilegia naviculariis concessa, quàm ad eos qui felici embola species istas Romam transportabant, dict. l. semper 5. §. negotiatores, & §. Divus, l. qui naves 3. de vacat. & excus. mun. l. pro commoditate 7. l. veneranda 30. C. Theodos. de naviculariis. Non nego

nego rem naviculariam publicam esse, five navium exercitium ad summam Reipublicae curam spectare, ut dicitur in l. 1. §. licet 20. de exercit. actione, maximisque favoribus dignissimam esse, ut multi extollunt apud Solorzanum de jure Indiarum. lib. 1. cap. 8. ex numero 11. & cap. 16. numero 31. Lazarus Baifus integro tract. de re navali, Claudius Salmatius in observ. ad jus Atticum, cap. 27. quaedam pro more thapsodico Henric. Salmut. in notis ad memorab. Pancirola, lib. 1. titul. 38. alios remissive adducens Narbona in l. 12. titul. 10. lib. 7. Recop. quin potius fateor, multa privilegia eis qui maritimam navigationem exercent concessa esse per nostros Reges in titul. 10. lib. 7. Recopil. Sed error est huic nostro juri, & saeculo adaptare, quae Romani, & Constantinopolitani Imperatores concesserunt: tum ex defectu potestatis, quia extraneae illae constitutiones nos non ligant: tum ex defectu usus, & accommodationis, quia plerumque diversis occurrunt jura necessitatibus: & navarchis, quibus Roma, & Constantinopolis indiguit, nos non indigemus: in quem errorem incurrit, qui nescientes distinguere jus merum à constitutionibus; jurisque rationem à peculiari politica utriusque Imperii, obtrudunt nobis leges illas veteranas sine usu, & sine materia; unde merito in dubium vocat Stephanus Nathen. de justitia vulnerata p. 1. tit. 1. cap. 2. an bono consilio Lotharius Imperator in usum, memoriamque reduxerit jus Romanum? Non quia perfectae aequitatis imago, & fons non sit; sed quia plerisque illius juris malus usus est. Unde hodie decedente naviculario sine haerede, bona ad fiscum pertinent, non ad corpus naviculariorum. Olim etiam milite sine successore obeunte, deficientibus cognatis usque ad quintum gradum, bona legioni, five vexillationi deferebantur, l. 4. §. eadem 17. ff. de fideicommiss. libert. l. 2. C. de heredit. Decur. quae est lex unica, C. Theodos. de bonis milit. quod jus ex rescripto Hadriani Imperatoris originem sumpsit, non male probat Hothomanus lib. 8. observ. cap. 8. Merillus lib. 2. variant. ex Cujacio, cap. 2. Osualdus lib. 9. Donel. cap. 1. littera T. ex l. si quis filio 6. §. ejus qui deportatur 7. ff. de injusto rupto, l. 4. §. 17. ff. de fideicommiss. libert. l. 2. ff. de heredit. Decur. plura Cujacius lib. 16. respons. Papin. in l. 2. C. de veter. & milit. success. l. unic. C. Theodos. de bonis milit. quae extat in l. 2. C. de heredit. Decur. ubi observandum est, separari legiones à vexillationibus, ut etiam in l. final. C. de his qui non impletis stipendiis, lib. 10. l. 9. C. quando provocare non est necess. & merito, nam in vexillationibus Equites tantum militabant. Vegetius lib. 2. capite 1. & 2. Quare non recte Cujacius vexillationes numeros interpretatur in dict. l. final. C. de his qui non impletis, cum numerorum nomen generale sit, l. contra 14. de re milit. Vexillationes autem auxiliares fuisse putat Steubechius ad Vegetium dict. cap. 2. Turnebus autem lib. 3. advers. cap. 30. Emeritos veteranos asserit esse milites, qui exauctorati, sub signo tamen seorsim, donec praemia, & agros acciperent, tenebantur. Eodemque modo interpretatur locum Suetonii in Galba, cap. 20. in lib. 5. advers. cap. 2. De vexillationibus agit Pancirola in notitia cap. 32. & 34. Haec bona dicuntur caduca legionis apud Ulpianum in dict. l. ego 4. §. eadem 17. cujus littera elegantior, & purior est, quam inverfio-

nem aut lectionem patiat. Dixerat de caducis fisci, five de bonis ut vacantibus fisco delatis, in quaestione, an tunc conserventur libertates, necne, ut ex mutatione persona jus variatum videretur. Docuit ex aequo conservari libertates, si vacantia non fisco, sed legioni deferrentur. Verba ejus sunt: Quare etsi caducis legionis bona delata sint, idem erit probandum. Immerito ergo Cujacius ad Ulpianum titul. 28. & in l. unic. §. postremo, C. de caduc. tollend. & in dict. l. 6. §. 7. de injusto rupto, quem sequuntur Pichardus in lectionibus ad titul. de acquir. heredit. cap. 5. numero 15. Valentia ad eundem titul. cap. 3. numero ultim. emendavit caducariis legibus, quem jamco nomine taxavit Brocius ad titulum de eo cui libertatis causa. Nec feliciter Haloander, Hugo à Porta, & alii veteres, à quibus nosser Acofta in §. cum in bello, verbo Agnati, numero 3. ita reposerunt; Si quae duci legioni. Caduca enim legionis dicuntur bona vacantia militis legioni delata. Titus Arruntinus Paternus lib. 1. militarium, in l. ultim. de jure immunit. inter militiae officiales, quorum longum catalogum ibi attexit, recenset librarios caducorum, qui scribendis, componendisque rationibus bonorum vacantium legioni delatorum, praepositi erant: Cujacius in parat. ad titulum C. de heredit. Decur. & illustravit cultissimus Ramirez de Prado ad Martialem lib. 4. epigram. 91. Aliud extat ejusdem Hadriani resciptum, quod referunt, & illustrant D. Nicol. Antonius lib. 5. de exil. cap. 2. D. Josephus de Retes lib. 3. analect. de interdicit. & releg. num. 71. Habuerunt etiam jus in bona vacantia cohortales ejusdem provinciae, cohortales sine haerede decedente, l. si quis cohortali 3. C. de heredit. Decur. Cohortales in provinciis perpetui sunt qui ministrant Praefidis, in eorum officiis ministrantes, de quibus tit. 58. lib. 2. Codicis Justin. & immunes sunt à functione navicularia, à solitudine vastagae, five publicae transvectionis tributorum, & specierum, & à curiali munere, ut officii cohortalis vacent: videndi sunt Bulengerus de Imperio Romano, lib. 6. cap. 29. Pancirola in notis Imperii Orient. cap. 9. Huic ergo corpori collegiatorum, five conditionalium, bona vacantia deferebantur excluso fisco, & etiam corpori Scholae Fabricensium, l. penult. & ultim. C. de heredit. Decur. & etiam Praefectinae deferebantur bona Praefecti vacantia, l. ultim. C. de appar. Praef. Praet. lib. 12. Hodie tamen omnibus his corporibus fiscus praefertur, quia per leges Regias fiscus ad bona vacantia vocatur insuper habitis dictis privilegiis, ut docuerunt in l. 32. Tauri, Tellus Fernandez numero 4. Palacius Rubius numero 12. Et multo minus fisco praefertuntur alia corpora, seu collegia, quae ad similitudinem supradictorum ad bona vacantia admitti nonnulli DD. existimant: in primis enim Angelus in l. si quis filio 6. §. ejus, de injusto rupto. Baldus in l. 1. C. de heredit. Decur. docent, quod si aliquis de collegio, vel de confraternitate aliqua decedat, vacantia bona ejus non fisco, sed confraternitati cedere: & Afflictis, Peregrinis, & alii, quos sequitur Mastrillus de Magistr. lib. 3. cap. 10. numero 372. & 374. tenent, bona Rectoris, scholae, seu collegiati, qui in numero, seu matricula scholae, collegiati Doctorum relatus erat, ad ipsam scholam pertinere, excluso fisco. Bartolus quoque in dicta l. 1. aulius fuit affirmare, quod si no-

si nobilis de uno sedili moriatur sine herede, ceteros nobiles de eodem sedili posse occupare: & Baldus in l. si qua illustri §. numero 6. C. ad Orphic. tenet expositis ante fiscum succedere hospitale Misericordiae. Melius dixerat Accursius in l. nutritoribus 10. C. communia de success. hoc jus contra illum textum, & authenticam sequentem moribus esse introductum. Sed quamvis pro his opinionibus multi sint Auctores veteres, quos in unum congerunt Tiraquellus in suo tract. Le mort suscit le vis; 2. p. declarat. 15. Mastrillus ubi proximo, ex numero 372. Fatinacius in fragmentis, verbo Fiscus, ex numero 10. Amaya in d. l. 1. ex numero 29. Montalvus, & Didacus Perez in l. 20. titul. 19. ego tamen haec omnia, & similia commentitia puto, & ficticia, neminemque fiscum praeferi in bonis vacantibus praeter confanguineos, & uxorem assero, nisi forte consuetudine legitimam introductum sit, ut hospitale, vel quae alia communitas praefertur, vel Baro, aut Dominus jurisdictionis; hoc enim jus consuetudine induci posse, certum est, ut docent Rosental. de feudis cap. 5. conclus. 5. 1. & in variis casibus Regnerus Sixtinus de regalibus lib. 2. cap. 9. Petegrius de jure fiscali, lib. 4. tit. 3. Camillus Borellus de praesentia Reg. Catholici, cap. 1. 1. Amaya ubi supra numero 37. Certè in Decurionibus, aliisque collegis, qui muneribus publicis obeundis sunt mancipari, ultra communem rationem, quam supra assignavi, & illa potissimum facit, videlicet ut qui ex administratione defunctorum collegarum fiscum manent obnoxii, ex eorum quoque patrimonio lucrum sentiant, Novell. 13. Theod. si, cujus principium extat in l. ult. C. de heredit. Decur. argumento legis semper §. 5. negotiatores, ff. de jure immunit.

7.
Traditur
ratio de
viciis.

Unde jam apparet vera ratio praesentis decisionis; nam cum legibus secularibus cautum sit, ut Ecclesia in clericorum intestatorum bonis succedat, l. si quis presbyter 20. C. de Episcop. & cleric. Theodorici Rex in suo edicto, cap. 6. ibi: Clericos, religiosasque personas intestatas deficientes, quotiens defuerit qui jure succedat, locum Ecclesia secundum leges facere debere praecipimus. Ideo Ecclesia fiscum praefertur, & bona illa vacantia occupat, ut Curia, vel simile corpus occupat bona sui collegae; immo olim Ecclesiam in terris quoad temporalia sibi subiectis, etiam adstantibus cognatis intestatorum bona occupasse liquet ex D. Gregorio lib. 1. epist. 42. ibi: Cognovimus (inquit ad Petrum Subdiaconum Defensorem patrimonii Siciliae) etiam, quod nonnullis conductori- bus morientibus parentes sui non permittunt succedere, sed res eorum ad usus Ecclesiae pertrahuntur: de qua re diffinimus, ut parentes morientium, qui in possessione Ecclesiae degunt, heredes ei succedere debeant, nec aliquid eis de substantia morientium subtrahatur. Ut etiam Constantinus

statuit, ut bona Martyrum ad Ecclesiam spectarent, teste Eusebio lib. 2. de vita Constant. cap. 21. & 36. ibi: Martyrum substantia jussit genere proximos accipere; si nullus eorum fuerit, Ecclesias habere hereditates. Quem illustrat Merillus lib. 3. observ. cap. 2. Nec hoc jus succedendi in bonis clericorum ab intestato decedentium, ratione desinitur; nam tam jure veteri, quam novo uxor succedebat sponso, nullis extantibus mariti confanguineis, l. 1. C. unde vir, l. final. C. Theodof. de legit. hered. ibi: Nisi ille casus emerferit, ut nemo de propinquis successionem mortui vindicare possit ex lege, cum fisco nostro quaecumque jura matrimonii preponamus. Plura Borellus de praesentia Regis cap. 14. numero 19. Ofualdus lib. 9. cap. 1. littera K. Amaya in dicta l. unica, C. de bonis vacant. numero 31. Sed Ecclesia sponsa est proprii Praelati, ut latè probavi in cap. inter, de translat. Episcopi: igitur defuncto ejus sponso ab intestato, illi succedit. Accedit, nam lex positiva aemula naturae, & communem hominum sensum imitata, solet intestatorum hereditates eisdem adjicere, quibus credibile est defunctum, si disponeret, eas relicturum fore, l. 2. l. consuevitur 8 ff. de jure codicil. sed si clericus disponeret, & agnosceret propriam cognationem defuncti, heredem reliquisset Ecclesiam, juxta adducta in cap. cum in officiis, de testam. Igitur rectè ejus bona nullis extantibus confanguineis Ecclesiae deferuntur.

Nec obstat dubitandi ratio supra adducta; nam licet verum sit, fiscum bona vacantia intestatorum occupare, ex juribus supra adductis, quibus non obstant textus in l. si heredum, C. de inoffic. l. 6. §. cerè, ff. si quis omis. caus. testam. l. habere, ff. de evict. l. 1. C. de donat. inter, l. ultima, de success. edicto, l. 6. §. simpliciter. ff. si quis omis. caus. testam. l. 1. §. sed si morte, ff. quando actio de peculo videndi sunt Primarii nostri ad tituli. de acquir. heredit. tamen id procedit, quando non praefertur fiscus à Curia, corpore, seu aliqua communitate Unde cum in praesenti casu in bonis clerici ab intestato decedentis fiscum Ecclesia praefertur, ex auctoritatibus, & rationibus supra adductis, idè in praesenti docetur, bona clericorum intestatorum ad Ecclesiam spectare. Nec obstat difficultatis augmentum deductum ex variis historicis; nam illi loquuntur de Principibus, qui potius invadebant clericorum hereditates, quam jure occupabant; nec oppressa Ecclesia jus proprium defendere poterat: unde ex similibus factis non rectè argumentum deducitur contra supra tradita, cum invasiones illae potius violentae occupationes, quam legitimae essent successiones. Hucusque traditis opponi potest textus in cap. Episcopus qui 12. q. 2. cujus interpretationem dedi in cap. 1. de testamentis.

8.
Dissolvi-
tur dubi-
tatio.

CAPUT II.

Ex Concilio (a) Triburiensi.

Concilio allatum est, quod quidam laici improbè agant contra Presbyteros suos, ita ut de morientium presbyterorum substantia partem sibi vindicent, sicuti de propriis (b) servis. Interdicimus itaque canonicam auctoritate, ne hoc ulterius fiat; sed sicut liberi facti sunt ad suscipiendum gradum, & agendum divinum officium,